

Žo Langerová / Peter Pavlac
VTEDY V BRATISLAVE

SCÉNU, STAVBU,
OSVETLENIE, ZVUK,
REKVIZITY, KOSTÝMY
A PAROCHNE
POD VEDENÍM
KAROLA ČIČMANCA,
PETRA KLAUDÍNYHO
A MARIÁNA FRKÁŇA
REALIZOVALI:
MÁRIA BRACHŇÁKOVÁ,
ZUZANA JANKESOVÁ,
NINA MALKOVÁ,
SOŇA MUŠÁKOVÁ,
ANNA PAULOVICHOVÁ,
PETER BARTOŠ,
JURAJ BOJNICKÝ,
JAROSLAV DAUBNER,
VLADIMÍR KUBIS,
DUŠAN GABONA,
PETER PECKO,
MIROSLAV KOPAS,
DANIEL KOVALČÍK,
JÁN KURHAJEC,
ZDENĚK POLÁŠEK,
MATEJ NERADIL
A MATEJ ZACHAR.

Slovenské komorné divadlo v Martine
uvádza v slovenskej premiére

Žo Langerová / Peter Pavlac
VTEDY V BRATISLAVE

divadelná adaptácia románu
Vtedy v Bratislave (Môj život s Oskarom L.)

preklad románu Ľudmila Ďurovičová

dramaturgia Monika Michnová
scéna Jozef Ciller
kostýmy Jana Kuttnerová
hudba Vladislav Šarišský
hudobná spolupráca Róbert Mankovecký
strih projekcií Mário Herman

réžia Patrik Lančarič

predstavenie vedie Janka Nosálová
text sleduje Darina Mázorová

Premiéra 6. novembra 2015 v Štúdiu SKD Martin.
Prvá premiéra divadelnej sezóny 2015/2016.
557. premiéra Slovenského komorného divadla Martin.

Autorské práva na divadelnú adaptáciu románu poskytlo
Slovenskému komornému divadlu Martin londýnske
vydavateľstvo Granta Publications.

Za pomoc a spoluprácu ďakujeme Zuzke Lonskej a Táni Langerovej.

osoby a obsadenie

Žo

Jana Oľhová

Táňa

Zuzana Rohoňová

Zuzka

Kamila Antalová

Ženy

Eva Gašparová

Ľubomíra Krkošková

Nadežda Vladařová

Muži

Michal Gazdík

Jaroslav Kysel

František Výrostko

Zuzana Rohoňová a Jana Olhová

František Vrosto a Michal Gazdík

Vela času prešlo od konca sedemdesiatych rokov minulého storočia, keď kniha Žo Langerovej vyšla v anglickom origináli pod názvom *Convictions - Memories of a Life Shared with a Good Communist*. Kus literatúry - svedectva doby sa vydal na cestu svetom. Našťastie sa toho autorka vo svojom švédskom exile sčasti ešte dožila. Ako dobre, že sa tejto jedinečnej žene a spisovateľke dostalo uznania včas. My, ktorí sme Žo Langerovú poznali, zažili ju zblízka a navyše mali za sebou podobné osudy doma i v emigrácii, sme jej knihu čítali so znásobenou dávkou empatie.

Kniha dlho čakala na svoje vydanie v slovenskom preklade. Nadchla nielen čitateľov, ale inšpirovala aj ďalšie médiá usilujúce o svedectvo doby, ktorej pamätníci pomaly odchádzajú. Na javisku martinského divadla oživa dielo, aby z javiska vydalo svedectvo o našich – z historického pohľadu vlastne nedávnych – dejinách. Jeho prostredníctvom prežívame znova časy, do ktorých sa vracat nechceme. Ibaže musíme: ide o pamäť národa.

Oživa osud ľudí, ktorých lásky, ideály, sklamanie, strach, utrpenie a zápas o prežitie v totalitných režimoch dvadsiateho storočia nám autorka priblížila na vysokej literárnej úrovni. Oživa, lebo autor dramatiky Peter Pavlac zvolil k Žo Langerovej citlivý prístup a s obdivuhodnou dávkou rešpektu znásobil jej dimenzie. My, diváci, akoby sme sa stali svedkami uvedenia gréckej tragédie. Pavlac použil jej charakteristické rysy na transponovanie epiky románovej predlohy do javiskovej podoby. Chór, dôležitá súčasť tragédie, komentuje a presvedčivo ilustruje nielen rozhovory troch hlavných postáv, ale svedčí aj o obetiach, ktoré na ceste k slobode padli. A katarzia je pre autorku, jej deti a ich deti citelná.

Keď som si Pavlacov text prečítala, pomyslela som si, že kedysi by som sa bola sama veľmi rada zasadila za jeho miesto v repertoári. Aká absurdita. Dobré, že tá doba pominula.

Eva Malinová

(v rokoch 1960 - 1968 pôsobila ako dramaturgička Slovenského národného divadla, od emigrácie v októbri 1968 žije s rodinou vo Švajčiarsku)

Kniha Žo Langerovej vyšla najskôr v angličtine, v prestížnom londýnskom vydavateľstve. Bolo to v roku 1979, presne desať rokov predtým, ako počas Nežnej revolúcie padol komunistický režim, ktorého jedno z najhanebnjších období, čiže päťdesiate roky, tvorí ťažisko autorkinho rozprávania. Knihu v recenzii pre The Guardian označil dramatik Tom Stoppard za „jedno z klasických svedectiev o povojnovej Európe pod komunistickou nadvládou“. Po anglickej premiére nasledovalo francúzske a švédske vydanie, obe v roku 1981. Na prelome rokov 1985 a 1986 odvysielalo čítanie z knihy aj Rádio Slobodná Európa v relácii *Necen-zurovaná literatúra*.

Škótsky novinár a spisovateľ Neal Ascherson napísal v predslove k anglickému vydaniu knihy z roku 2010, že „patrí k najlepším opisom života počas komunizmu, aké boli kedy napísané“. Čo hovorí o nás, našej kultúre a našej schopnosti reflektovať vlastnú minulosť jednoduchý fakt, že prvé vydanie v slovenčine vyšlo až v roku 2007, čiže dvadsaťosem rokov od prvého anglického vydania a sedemnaásť rokov od autorkinej smrti? Žo Langerová sa už nedožila toho, že jej kniha *Vtedy v Bratislave, s podtitulom Môj život s Oskarom L.*, spôsobila malú senzáciu v tom najlepšom zmysle slova a v roku 2007 sa stala Knihou roka. Spolu s románom Jána Roznera *Sedem dní do pohrebu* býva označovaná za jedno z kľúčových diel slovenskej literatúry 20. storočia, hoci jej autorka, maďarská Židovka, ju napísala po anglicky.

O sebe samej hovorí vo svojej knihe Žo Langerová (1912 - 1990) ako o „vandrujúcej Židovke“. V roku 1934 sa vydala za slovenského ľavicového intelektuála Oska-

Žo a Oskar no svadbe, Bratislava 1934

ra Langer a presťahovala sa z budapeštianskeho meštianskeho prostredia do Bratislavy. V roku 1938 spolu s manželom a dvojročnou dcérkou Zuzkou utiekli pred nacistickým nebezpečenstvom do USA. Z emigrácie sa na výzvu Komunistickej strany Slovenska vrátili naspäť do vlasti v roku 1946 a usadili sa opäť v Bratislave, kde sa im narodila druhá dcérka Táňa. Oskar Langer (1907 – 1966) sa stal po februári 1948 námestníkom povereníka výživy. V auguste 1951 ho uväznili, aby ako jeden zo svedkov vypovedal v najvýznamnejšom politickom procese s komunistickými funkcionármi nielen v Československu, ale aj vo Východnej Európe. V novembri 1952 sa na lavicu obžalovaných posadilo štrnásť vysokých komunistických funkcionárov na čele s generálnym tajomníkom ÚV KSČ Rudolfom Slánským, aby si v detailne zinscenovanom procese vypočuli vykonštruovanú obžalobu, ktorá ich vinila zo spolupráce s americkými imperialistami a zo snahy o obnovu kapitalistického politického zriadenia.

Neal Ascherson vo svojom predslove prirovnáva politické procesy z päťdesiatych rokov ku „kanibalskému divadlu, v ktorom komunistická strana požíerala svoje vlastné vedenie“. Po roku 1948, kedy sa Titova Juhoslávia odtrhla od Sovietskeho bloku, sa Stalin rozhodol, že vedenia komunistickej strany vo všetkých krajinách sovietskeho bloku v Európe musia prejsť

Pracujúci našej vlasti v množstve rezolúcií a telegramov žiadajú najprísnejší trest bande vlastizradcov

Proces s vedením protištátného sprisahaneckého centra na čele s Rudolfom Slánským

čistkami v sérii zinscenovaných procesov. Cieľom týchto monstreprocesov bolo šokovať verejnosť nielen v danej krajine, ale aj v okolitých štátoch socialistického tábora. Muži aj ženy z intelektuálneho prostredia a so skúsenosťou so životom v zahraničí v nich boli označení za špiónov a zradcov, a nahradili ich poslušnejšie kádre, ktoré nemali kontakty so zahraničím. Pri rozsiahlom zatýkaní sa štátna bezpečnosť zamerala na komunistov, ktorí odišli počas vojny do exilu na západ a mali židovský pôvod. Proces so Slánským sa stal priam svetoznámy brutálnymi trestami, ktoré v ňom boli udelené. Zo štrnástich obvinených dostali traja doživotie a jedenásť trest smrti. Oskara Langer a v tomto monstreprocesu prinútili zohrať úlohu svedka a o rok neskôr ho odsúdili na 22 rokov väzenia. Prepustili ho na amnestiu v roku 1960 a o dva roky na to ho aj rehabilitovali. Aj po takmer desiatich rokoch, ktoré strávil v pracovnom tábore a vo väzení, zostal až do svojej smrti presvedčeným komunistom.

O tom, čím si museli prejsť jeho najbližší, keď sa pre nich život v komunistickom Československu stal životom v nepriateľskom štáte, rozpráva Žo Langerová vo svojej knihe, ktorú začala písať v roku 1968, keď bol jej manžel už mŕtvy. V auguste 1968 emigrovala a spolu s dcérami sa rozhodli začať nový život vo Švédsku. Vo svojej knihe píše, že knihu vo švédskom exile

Jana Olhová

Nadežda Vladařová

dokončila hlavne preto: „...aby som po sebe zanechala kúsok pravdy, dokument, ktorý by tunajším ľuďom povedal čosi, o čom zrejme nič nevedeli.“ Kniha *Žo Langerovej*, jediná kniha, ktorú mala v živote možnosť napísať, však nie je len svedectvom doby, ale je to predovšetkým dobrá literatúra. Za všetky kladné ohlasy na knihu odcitujeme aspoň Jána Štrassera, ktorý pre denník SME 6. júla 2007 napísal: „Výpovedná hodnota opisovaných udalostí je taká silná, že autorka sa už nemusí emocionálnym komentárom demonštratívne dožadovať čitateľovej empatie. *Vtedy v Bratislave* je kniha o živote s Oskarom Langerom, ale jej skutočnou hrdinkou (a nielen v literárnovednom zmysle tohto slova) je ona, múdra a statočná *Žo Langerová*. Diela tohto druhu sa spravidla nezaobídu bez určitého

(pochopteľného) pátosu – u Langerovej ho niet, a ak ho predsa len nájdeme, je to pátos dôstojne prežitého života.“

V martinskom divadle sme sa rozhodli, že sa pokúsime knihu *Žo Langerovej Vtedy v Bratislave* preniesť na divadelné javisko. Silou svojej výpovede, ktorá nám cez osud jedného človeka hovorí o stave celej spoločnosti, pripomína práve Roznerov román *Sedem dní do pohrebu*, ktorého inscenáciu sme v uviedli v roku 2012. Autor dramtizácie Peter Pavlac, scénograf Jozef Ciller a predstaviteľka hlavnej postavy Jana Olhová vytvárajú akýsi pomyslený most medzi oboma inscenáciami, ku ktorému sa otvorene a tak trochu neskromne hlásime.

Monika Michnová

Jaroslav Kysel, Nadežda Vladařová, Lubomíra Krkošková

Eva Gašparová, František Výrostko, Michal Gazdík

Kamila Antalová a Jana Olhová

Ľubomíra Krkošková a Eva Gašnarová

Bolo to v roku 2007, keď sa mi, ešte ako dramaturgovi Činohry SND, dostala do rúk knižka Žo Langerovej *Vtedy v Bratislave*. Len ťažko by som si mohol predstaviť, akým spôsobom mi zasiahne do života, a to doslova, vôbec nie len v tom mierne patetickom a metaforickom slova zmysle. Už vtedy vznikla úvaha o jej divadelnej podobe, hoci bolo jasné, že to nebude jednoduché, ak to vôbec bude možné. Hovorilo sa v našich kruhoch, že nebude ľahké získať práva, nakoľko dedičky práv, autorkine dcéry, ktoré vždy boli

a naveky ostanú súčasťou tohto príbehu, sú veľmi prísne a ich kompetencia ovplyvniť vzniknutú adaptáciu nie je len „dedičská“, ale aj umelecky relevantná. A keďže v tom čase inicioval vytvorenie adaptácie knižky pre svoje divadlo Milan Lasica, ich dlhoročný známy a priateľ, bolo mi jasné, že tento okruh súvisiaci s osobnými prepojeniami minulosti sa mi ovplyvniť nijako nepodarí, a ani som v tom nevidel význam, z prirodzenej úcty k podobným spojeniam. Pár rokov na to, v roku 2013, sa však situácia zmenila. Adaptácia

knížky stále neexistovala a spolu s režisérom Patrikom Lančaričom sme dostali možnosť pripraviť pre Slovenský rozhlas dielo viac-menej so slobodným výberom. A tak sa opäť v našich rukách objavila spomínaná knižka a začali sme sa opäť pýtať, či by predsa len nebolo možné zapracovať na jej adaptácii, nie však pre divadlo, ale pre rozhlas. Dramaturgička Martina Vannayová vytvorila most medzi nami a dedičkami, Zuzkou Lonskou a Táňou Langerovou, čo viedlo i k nášmu prvému osobnému stretnutiu. A to bol moment, ktorý všetko zmenil. Ak som dovtedy pracoval s prozaickou predlohou, nikdy som sa neocitol tak blízko k jej prameňu, v tomto prípade dokonca k dvom z troch „hlavných postáv“ príbehu Žo Langerovej. A vtedy mi došlo, že ak mám zvoliť nejaký uhol pohľadu, celkom vedome ho musím a chcem podriaďiť pohľadu týchto dvoch krásnych a silných dám, ktoré od prvej sekundy vo mne vzbudzovali rešpekt, to všetkým, čo s nimi súviselo, od ich životov popísaných v knižke ich mamy, až po osobnú prítomnosť stelesnenú v našich stretnutiach. Začal som teda pracovať na rozhlasovej adaptácii, v úzkom kontakte so Zuzkou a Táňou, s mnohými otázkami, neustálym dialógom a snahou neurobiť krok bez toho, aby ony dve o ňom nevedeli a „neodobrili“ ho. A vznikol tak text v troch častiach, a neskôr rozhlasová hra s Jankou Olšovou v hlavnej úlohe, ktorej kľúčom sa stali rozhovory medzi dcérami a ich mamou, a tieto rozhovory sa stali niťou celého príbehu a mojej snahy s rešpektom a úctou tento príbeh vyzrávať. Bol to zážitok, ktorý už v tom čase pre mňa znamenal celkom nový pohľad na túto čudnú „prácu“, ktorej občas hovoríme umenie. Avšak najväčšou satisfakciou sa stal fakt, že som získal

dojem, že aj Zuzka s Táňou tento náš pohľad akceptovali, a tento artefakt sa stal akceptovateľnou podobou zážitkov ich mamy prenesenej do iného média. A ja som sa na ich pozvanie v ten rok dokonca ocitol so svojou rodinou vo Švédsku, u Táne v Uppsale a Zuzky vo Västeråse, kde som sa definitívne dotkol skutočnosti, ktorá sa stala pointou celého príbehu. Toho príbehu, čo nie je len poučným návratom do doby plnej morálnych zlyhaní, ohýbaní chrbtov a negatívnych základov pre našu prítomnosť, ale hovorí práve o tom, že vždy existuje možnosť nenechať sa „ohnúť“, tú možnosť má každý z nás: zoči-voči amorálnym situáciám nepodpísať zmluvu so zlom. Prinesie to na začiatku väčšinou len bolesť, smútok a utrpenie, ale vždy je šanca po tom všetkom očistiť sa a nájsť miesto, nielen na mape, ale aj v srdciach iných ľudí, ktorí si ctia hodnoty. A tí dokážu vytvoriť spoločnosť, ktorá je oveľa bližšie k ideálu než tá, čo nás nanešťastie obklopuje dnes na Slovensku. Aj to je jeden z dôvodov, prečo sa rozhlasová adaptácia stala predlohou pre tú divadelnú, takým naliehavým a podstatným, aký v sebe nesie aj knižka Žo Langerovej. A ja ďakujem úprimne za možnosť zažiť vďaka Táni a Zuzke aj tú reálnu katarziu, vďaka dotyku s tým všetkým, čo je tak silne osobné, skutočné, krásne a na konci očistné.

Peter Pavlac
dramaturg, dramatik, profesor na Vysokej škole múzických umení

Jana Olhová a Ľubomíra Krkošková

Dcéry Žo Langerovej Zuzka Lonská a Táňa Langerová sa po emigrácii z Československa usadili spolu s mamou vo Švédsku. Zuzka dala pred speváckou kariérou, ktorá bola v tom čase na vrchole, prednosť životu v slobodnej krajine spolu s manželom Zdeňkom Kratochvílom a dvoma synmi. Vďaka znalosti jazykov sa rýchlo uplatnila v novom, civilnom povolaní, spievať však nikdy neprestala. Žije vo švédskom meste Västerås, teraz už 25 rokov s druhým manželom, Slávkom Jelínom. Má štyri vnučky. Táňa po roku štúdií v Londýne pokračovala v štúdiách vo Švédsku na univerzite v Uppsale, kde doteraz žije. Má jedného syna a dve vnúčatá. Keďže obe žijú vo Švédsku, nasledujúci rozhovor o knihe ich mamy Žo sme viedli na diaľku.

Čo pre vás táto kniha znamená?

Zuzka: Mamina kniha nám zmenila i obohatila život. Som šťastná, že vďaka knihe akoby mama stále žila, a úspech knihy nám už roky prináša radosť. Opätovné vydania v rôznych jazykoch, skvelé recenzie, úspešná

rozhlasová hra a najnovšie divadelná inscenácia. Prostredníctvom knihy stále žijeme s mamou - už toľko rokov po jej smrti.

Táňa: Zakaždým som prekvapená, aká je tá kniha fantastická. Nie je to len úžasný dokument, svedectvo doby, ale aj veľké literárne dielo. Je to samozrejme tragické, že mama nemala možnosť písať viac, veď už ako mladé dievča snívala o tom, že bude spisovateľka. Život a osud jej to nepovolili, stala sa spisovateľkou jednej knihy. Ale akej!

Vníмали ste v detstve a mladosti, že vaša mama si robí poznámky a zaznamenáva udalosti, teda že sa pripravuje na to, aby o svojom živote raz mohla napísať knihu?

Zuzka: Obdivovala som, že si mama celý život písala denník. Jej veľký denník, ktorý si začala viesť v mladosti. Čítala som ho s neuveriteľným záujmom a obdivom, čo nebolo úplne jednoduché, pretože bol po maďarsky. Bolo mi však vždy jasné, že nejde o „obyčajný“ denník, ale o naozajstné literárne dielo. Časti z neho cituje mama vo svojej knihe. Žiaľ, pred emigráciou vytrhla len niekoľko strán - celá obrovská kniha ostala v Bratislave, a tým pádom sa stratila. No mám denník, ktorý si v Amerike písala po anglicky o mne a pre mňa, a je úžasný.

Táňa: Počas nášho spoločného života si mama nerobila žiadne poznámky. Mala iné starosti. Knihu začala písať až v roku 1968, krátko pred emigráciou. Zato mala fantastický denník z mladosti - časti z neho sa nachádzajú v knihe. Bol zviazaný ako obrovská, hrubá kniha. Keď sme sa v auguste '68 začali baliť, vytrhla z nej niekoľko častí a zvyšok sme nechali v Bratislave. Kde je ten denník? Kto ho má? Srdce mi krváca, keď na to myslím.

Ako ste vnímali, že ste sa stali postavami v knihe, a jej prostredníctvom sa ľudia dozvedajú intímne detaily z vášho života?

Zuzka: Mala som zmiešané pocity, pretože som sa, samozrejme, trochu „hanbila“ za určité obdobia vo svojom živote. Obdivujem, ako ich mama otvorene, ale s láskou opísala.

Táňa: Keď mama písala knihu, pravidelne mi posielala text po častiach, vždy zopár strán. Bolo to strašne ťažké čítanie, moje múry sa rúcali. Múry sebazáchovy, múry, ktoré som si vybuodovala, aby som „nevedela pravdu“. Keď bola kniha hotová, nemohla som ju čítať, bolo to príliš „skutočné“. Bolo to pre mňa viac, ako nejaké strojom písané stránky. Neskôr som však pomáhala s korektúrou švédskeho a slovenského vydania, a tak som to musela všetko čítať znova. Vždy mám ten istý pocit. Musím si medzi čítaním robiť prestávky, je to ešte stále strašne

ťažké. Bola som malá, keď sa všetky tie hrôzy odohrávali, mnoho som sa dozvedela až z knihy. Keď si uvedomím, čím mama prechádzala, kým sa snažila byť mojou „normálnou“ matkou! Čítať o jej ponížení, boji, o mučení môjho otca... Myslím, že sa dá pochopiť, že knihu som dosiaľ nezvládla prečítať jedným dúškom.

Ako vaša mama prežívala, keď jej kniha vyšla po prvý raz a následne vo viacerých krajinách?

Zuzka: Bola neskutočne šťastná, že sa to podarilo. Samozrejme, že by sa určite najviac tešila z toho, že kniha mohla vyjsť aj doma, čo bolo až do jej smrti úplne nepredstaviteľné.

Táňa: Teším sa, že zažila veľké úspechy a uznanie, keď kniha vyšla po prvý raz v Anglicku v roku 1979, a potom aj vo Francúzsku a vo Švédsku. Dostala výlučne pozitívne recenzie, poskytla rozhovory rôznym novinám a švédske-

Jana Olhová

mu rozhlasu. Bohužiaľ sa nedožila slovenského vydania, to by jej naozaj bolo dalo zadostučinenie.

Prečo trvalo tak dlho, kým kniha vyšla v slovenčine?

Táňa: Pred revolúciou v roku 1989 bolo nemysliteľné, aby takáto kniha vyšla oficiálne. Po roku 1989 sme sa hneď snažili nájsť niekoho, kto by knihu vydal, ale trvalo to až do roku 2007, kedy sa knihy ujal vydavateľ Albert Marenčin. Odvtedy vyšla v slovenčine už v troch vydaniach.

Kniha si žije svojím životom. S akými pocitmi sledujete jej osud?

Táňa: Mama je s nami neustále. Každý deň na ňu myslím aj niekoľkokrát. To, že sa okolo knihy stále niečo deje: nové vydania, rozhlasová hra, divadelná hra a plánovaný film, spôsobuje, akoby tu s nami bola, naďalej nad nami bdela. Som na ňu nekonečne hrdá, ale aj nešťastná z toho, aký mala život.

Monika Michnová

NAJPODROBNEJŠIA
MAPA SLOVENSKEHO
FILMU
www.skcinema.sk

SLNKO V SIEŤI
 Očchávka
 clovek
 KUZELNIK A KVETNARKA - Kristove roky
 SICHONDRAMA RIZOVÉ
 PANNA ZAPRAČANICA
 ARCHÍV
 NÁMESTIE SVÄTEJ ALŽBETY
 Slávnosť v botanickej záhrade
BOXER A SMRŤ
 SVET VO FILME
 Prípad Barnabás Neu L'Alie polné
KONTAKTY
 VODA A PENKA
DAZNÍK
Zlaté časy
 KINOPROJEKTY ZHROBY
 Slávnosť v botanickom múzeu
 KINO
VUČIE DIERY
 NA VODE
 ZAKLATA DOUHA
 ČAS, KTORÝ ZAHŤE
NYLONOVÝ MESIAC
 OBRAZY STARÉHO SVETA
 IDOL
NEVĚSTA KALIBRA
 JÁNOSIK
 STUDIA ÚSKY
 DITA NA POŠTE
 Kralpovská polončka
 PAMÄŤ NA TRCESKÁRI
 A TELEVIZORI KULTÚRY
NYLONOVÝ MESIAC
 OBYVATEĽOV DOMU
 KINOLIBRÁRI Labyrint sveta
Cervete
 ZEH
 SIEPIA
KAPITÁN DABAC
 Majster Pápai z Levoče
SOČIATA
 FOTOGRAFOVANIE
 ZAJEMČIE
 ZAJEMČIE

bulletin k inšcenácii **Vtedy v Bratislave**

zostavila Monika Michnová

foto Branislav Konečný a archív sestier Langerových
fundraising a reklama Soňa Buckulčíková

layout propagačných materiálov Dalibor Palenčík

tlač P+M Turany

cena 1€

Slovenské komorné divadlo

Divadelná 1, 036 80 Martin

Tel.: 043/ 422 40 98

www.divadlomartin.sk

riaditeľ František Výrostko

umelecký šéf Lukáš Brutovský

šéf výpravy Jozef Ciller

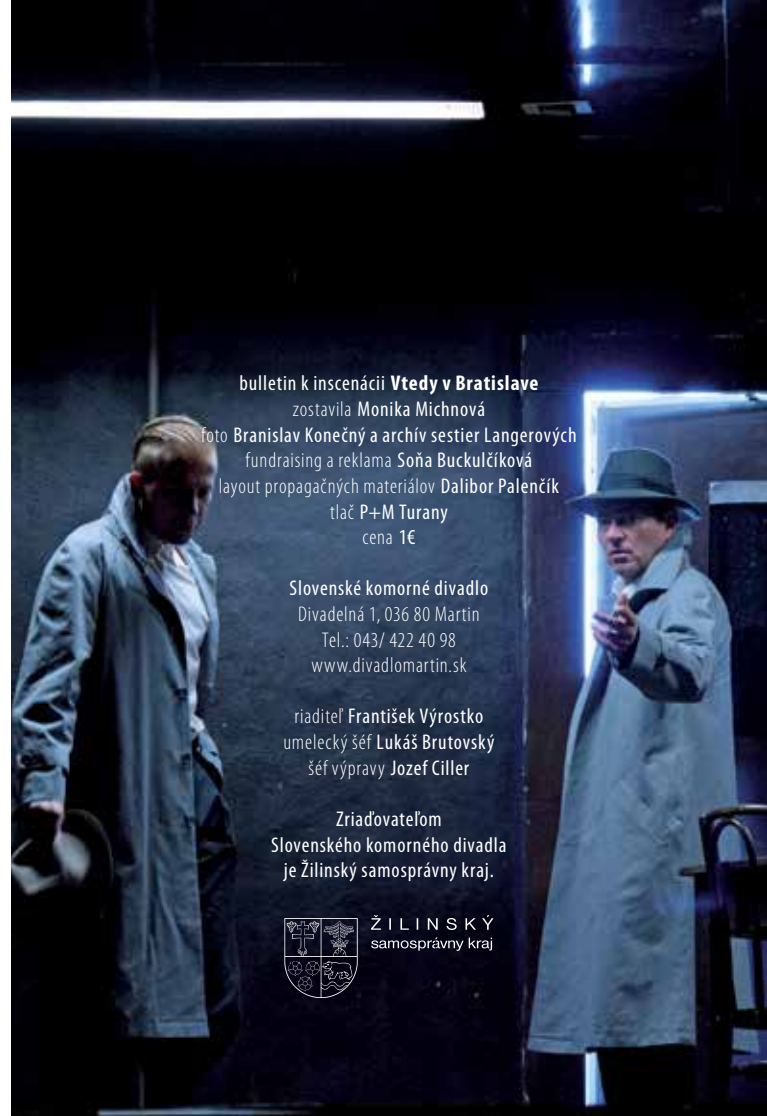
Zriaďovateľom

Slovenského komorného divadla

je Žilinský samosprávny kraj.

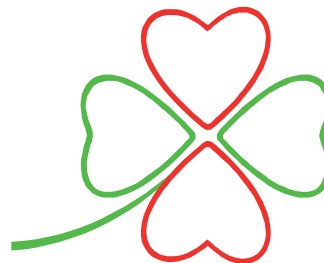
ŽILINSKÝ
samosprávny kraj

generálny partner

partner inšcenácie

NADÁCIA
Slovenskej sporiteľne

**Nadácia
ZSNP
a
SLOVALCO**

partner inšcenácie

SKANSKA

partner inšcenácie

partner inšcenácie

Vitajte v rodine Mercedes-Benz

Už od 19 999,- €*

Premýšľali ste niekedy nad tým, či by nemohli byť ozajstné sexice medzi autami aj praktické? Aby ste nemuseli vyrážať na lov sami? Toto je naša odpoveď: **Nová Trieda CLA Shooting Brake**. Neuveriteľne použiteľný estetický zážitok. Zvonka aj vnútri.

Navyše je v cene vozidla zahrnuté:

- havarijné a povinné zmluvné poistenie na 3 roky od spoločnosti Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s.,
- servis na 6 rokov alebo do 160 000 km.

Vyskúšajte si harmonickú praktickosť ešte dnes.

MOTOR-CAR Martin s.r.o.
www.mercedesmartin.sk

Mercedes-Benz
The best or nothing.

* Cena 19 999 € sa vzťahuje na Mercedes-Benz A 180 sedan. Nová Trieda CLA Shooting Brake od 28 699 €. Ceny sú uvedené vrátane DPH. Trieda CLA Shooting Brake: kombinovaný spotreba paliva 7,1 - 4,0 l/100 km; emisie CO₂ 165 - 105 g/km. Ilustračné foto.

aliga

dcp
TIMBER

➤ ZNALECKÉ POSUDKY

z odborov

stavebníctvo, elektrotechnika, strojárstvo,
ekonómia a manažment, ekonomika a riadenie
podnikov, bytové zariadenia, energetika,
bezpečnosť a ochrana zdravia pri práci,
keramika, koža a kožušnicke výrobky, obuv,
textílie, drahé kovy a kamene, klenoty, hodiny,
doprava cestná, priemyselné vlastníctvo,
strelné zbrane a výbušniny

➤ ENERGETICKÉ AUDITY

objektívne posúdenie nákladov na energie,
optimalizácia spotreby a návrhy opatrení

➤ DODÁVKY VODOMEROV

suchobežné, mokrobežné vodomery

Kontakt:

Sládkovičova 10, 036 01 Martin

Tel.: 043/4222 628, FAX: 043/4308 311

e-mail: jhs@jhs.sk, web: www.jhs.sk

Euroline computer s.r.o.

Svätoplukova 1, 03601 Martin 043 / 4224771

**VANKO
LECHAN** +
= VL

UŽ OD ROKU 1997

www.vlmedia.sk

Časopis plný
trendy nápadov

Nájdete nás aj na www.trendybyvanie.sk
alebo na našej facebookovej stránke **Trendy-Bývanie**

hlavný mediálny partner

TULIP
CENTRIN

X
RÁDIO EXPRES

divadlo podporili

mediálni partneri

SLOVENSKÉ
KOMORNÉ
DIVADLO